

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Terezou Jachura Maříkovou ve věci

žalobkyně:

N [REDACTED] E [REDACTED] narozená [REDACTED]
bytem [REDACTED]
zastoupená advokátem JUDr. Janem Onheiserem
sídlem Praha 1, Betlémské nám. 2

proti

žalovanému:

Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti,
sídlem Vítězská 16, Praha 2,
zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2

o **přiměřené zadostiučinění ve výši 622 000 Kč s příslušenstvím,**

takto:

- I. Řízení se co do částky 211 000 Kč **zastavuje.**
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni částku ve výši 42 200 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba s návrhem, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 368 800 Kč, **se zamítá.**
- IV. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 18 456 Kč, 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Jana Onheisera, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí domáhala po žalovaném jednak přiměřeně zadostiucnění za nemajetkovou ujmu způsobenou pobytem ve vazbě ve výši 422 000 Kč a jednak přiměřeně zadostiucnění za újmu na zdraví způsobenou nezákonně vedeným trestním stíháním ve výši 200 000 Kč. Žalobkyně ve svých tvrzeních uvedla, že usnesením Policie ČR, KŘP [redacted] SKPV, OOK, 2. oddělení ze dne 22.6.2016, čj. [redacted] bylo zahájeno proti její osobě trestní stíhání pro podezření ze zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku. Žalobkyně pak byla na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30.8.2016, sp. zn. [redacted] vzata do vazby se započítáním vazby od 29.8.2016. Proti usnesení o vzetí do vazby a o ponechání ve vazbě žalobkyně podávala několik stížností, které vždy byly Městským soudem v Praze zamítnuty jako nedůvodné. Posléze na základě rozhodnutí státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28.3.2017, čj. [redacted] byla žalobkyně propuštěna z vazby na svobodu, neboť státní zástupce dospěl k závěru, že žalobkyně se na trestné činnosti žádným způsobem nepodílela. Dne 16.6.2017 bylo trestní stíhání proti žalobkyni zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. s tím, že skutek, pro který byla stíhána, není trestným činem a zároveň nebyl dán důvod k postoupení věci. Žalobkyně byla vzetím do vazby vytržena ze svého běžného života a byla omezena na základních právech a svobodách, tj. zejména svobodě pohybu a práva na rodinný život. K trestnímu stíhání byla předána do České republiky, kde nemá žádné zázemí, přátele ani rodinu a byla tak nucena setrvávat zde bez jakékoli přímé podpory svých blízkých. Žalobkyně má dvě nezletilé děti, o které během svého pobytu ve vazbě nemohla pečovat a musela je zanechat v [redacted] a zajistit na dálku péči o ně prostřednictvím svých známých a přátel. Žalobkyně také byla obviněna ze spáchání zvláště závažného zločinu loupeže, musela svou přítomnost ve vazbě vysvětlovat svým přátelům, známým a rodině, což pro ni nebylo příjemné a došlo tak k újmě na její cti a dobré pověsti. Žalobkyně má za to, že přiměřeně zadostiucnění za den výkonu vazby je 2 000 Kč, tedy celkem za 211 dnů vazby nárokuje částku 422 000 Kč. Pokud jde o nárok na přiměřené zadostiucnění za újmu na zdraví v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání a s tím spojeného i pobytu ve vazební věznici žalobkyně počala trpět stresem, nejistotou a úzkostí. Tyto pocity nadále přetrvávají, objevuje se i pocit paniky. Tyto pocity byly zejména vyvolány pobytem ve stísněném prostoru vazební věznice bez možnosti svobodného pohybu. Dalším faktorem, který se projevil na duševním zdraví žalobkyně, je psychické napětí vyvolané starostmi o blaho a bezpečí dětí žalobkyně, neboť ve vazbě pro ně nemohla nic udělat, ani se o ně postarat. V současné době je žalobkyně v ambulantní péči specialisty v oboru psychiatrie v [redacted] s diagnózou [redacted] související s [redacted] a především [redacted]. Z tohoto důvodu žalobkyně nárokuje částku 2 000 Kč, která má vyvažovat její bytí dočasné ztížení uplatnění v jakémkoliv případném zaměstnání, když v důsledku utrpeného psychického narušení nemůže plně vykonávat zaměstnání, dokud se zcela nezotaví a zajistit do té doby své nezletilé děti.
2. Žalovaný ve svém vyjádření nespороval, že žalobkyně u něj uplatnila nárok na přiměřené zadostiucnění za vzniklou nemajetkovou újmu v celkové výši 422 000 Kč v důsledku nezákonně vykonané vazby a náhradu újmu na zdraví v celkové výši 200 000 Kč v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním. Dále žalovaný nespороval, že vůči žalobkyni bylo usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 22.6.2016 zahájeno trestní stíhání pro zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1, 2 písm. a), 3 trestního zákoníku. Žalobkyně v souvislosti s tímto, byla dne 30.8.2016 vzata do vazby, ze které byla propuštěna na základě rozhodnutí státního zastupitelství Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28.3.2017. Trestní stíhání pak bylo zastaveno na základě usnesení Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 16.6.2017, čj. [redacted] které nabylo právní moci

dne 1.7.2017. Žalobkyně svůj nárok u žalovaného uplatnila dne 9.8.2017. Po prošetření předmětné žádosti žalovaný dospěl k závěru, že v řízení je dán odpovědnostní titul v podobě nezákonného rozhodnutí, kdy žalobkyni poskytl za vzniklou nemajetkovou za vykonanou vazbu částku ve výši 211 000 Kč, což žalobkyni sdělil svým stanoviskem ze dne 4.10.2018. Žalovaný má za to, že přiměřeným denním odškodněním za vazbu žalobkyně je částka 1 000 Kč, tedy celkem za 211 dní vazby částka ve výši 211 000 Kč. Pokud žalobkyně požaduje náhradu újmy na zdraví, která jí měla vzniknout v důsledku vazebního stíhání, kdy se má jednat o újmu na duševním zdraví, předložila žalobkyně žalovanému toliko zprávu lékařky v oboru psychiatrie a psychoterapie v německém jazyce. Ze strany žalobkyně však žalované nebyly předloženy žádné listiny (např. znalecký posudek), ze kterých by bylo možné jednoznačně posoudit vznik újmy na zdraví žalobkyně a její rozsah a především existenci příčinné souvislosti mezi vznikem újmy na zdraví a vazebním stíháním žalobkyně. Stejně tak na základě předložených dokumentů nebylo možno postavit na jisto výši žalobkyní požadované újmy na zdraví.

3. Mezi účastníky řízení nebyla sporná skutečnost že žalobkyně předběžně uplatnila svůj nárok na nemajetkovou újmu jednak za vazební trestní stíhání ve výši 422 000 Kč a jednak z titulu náhradu újmy na zdraví ve výši 200 000 Kč, u žalovaného dne 9.8.2017, přičemž žalovaný po projednání daného nároku dospěl k závěru, že ve věci je dán odpovědnostní titul v podobě vydání nezákonného rozhodnutí, za což žalobkyni dne 8.10.2018 uhradil částku ve výši 211 000 Kč, jakožto nemajetkovou újmu za vykonanou vazbu, celkem za 211 dní vazby. Toto jí pak sdělil stanoviskem ze dne 4.10.2018. Dále mezi účastníky řízení není sporná skutečnost, že proti žalobkyni bylo usnesením ze dne 22.6.2016, Policií ČR, KŘP [redacted] [redacted] čj. [redacted] zahájeno trestní stíhání pro zvlášť závažný zločin loupeže podle § 73 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku. Žalobkyně v souvislosti s tímto byla na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30.8.2016, sp. zn. [redacted] vzata do vazby, se započítám od 29.8.2016. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně stížnost, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26.9.2016, zamítnuta. Žalobkyně byla propuštěna z vazby na základě rozhodnutí státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28.3.2017, čj. [redacted] [redacted] Usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 16.6.2017, čj. [redacted] [redacted] bylo trestní stíhání žalobkyně podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu, zastaveno z důvodu, že skutek není trestným činem a nebyl důvod k postoupení věci. Právní moc usnesení nastala dne 1.7.2017.
4. Při jednání konaném dne 10.10.2018 dal soud žalobkyni prostřednictvím jejího právního zástupce poučení podle ustanovení § 118a odst. 3 o.s.ř., aby označila důkazy k prokázání tvrzení, že mezi vznikem újmy na zdraví je příčinná souvislost v souvislosti s výkonem vazby žalobkyně. Současně ji poučil o následcích nesplnění této výzvy v podobě neunesení břemene důkazního. Pokud pak šlo o žalobkyní označenou zprávu z oboru psychiatrie, který byl soudu předložen v [redacted] jazyce, byla žalobkyně upozorněna, že je nutné jej soudu dodat v českém jazyce. Žalobkyně na učiněnou výzvu soudu žádným způsobem nereagovala, soudu tak neoznačila žádné důkazy k prokázání shora uvedeného tvrzení, což ostatně potvrdila prostřednictvím svého právního zástupce i při jednání konaném dne 21.11.2018 (viz protokol o jednání).
5. Při jednání konaném dne 21.11.2018 vzala žalobkyně svou žalobu co do částky ve výši 211 000 Kč zpět. Vzhledem k částečnému zpětvzetí žaloby v důsledku plnění žalovaného, postupoval soud podle ustanovení § 96 odst. 1 o.s.ř. a řízení výrokem I. v rozsahu této zpět vzaté částky zastavil.

6. Podle ustanovení § 1 zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen zákon) stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 9 odst. 1 zákona právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě má také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
7. Na základě zjištěného skutkového stavu věci, kdy soud vycházel z nesporných tvrzení účastníků, která vzal podle ustanovení § 120 odst. 3 o.s.ř. za svá skutková zjištění a s odkazem na citovaná zákonná ustanovení, posoudil věc po právní stránce následovně: mezi účastníky řízení není sporu o tom, že soudní judikaturou, navazující na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.2.1990, sp. zn. 1 CZ 6/90, publikovaný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, byl s pomocí extenzivního výkladu zákona konstituován v souvislosti se zahájením (vedením) trestního stíhání, jež neskončilo pravomocným odsouzením, nejen nárok na náhradu škody (majetkové újmy), ale i odškodnění újem nemajetkové povahy vztahovaných jak k tzv. nezákonnému (v odškodňovacím smyslu), trestnímu stíhání, tak omezení osobní svobody (trestně stíhané osoby typicky vazbou), v jeho rámci. Stejně tak není mezi účastníky řízení sporu o tom, že usnesení o zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního, je právě jedním z těch rozhodnutí, jež ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání ve smyslu odškodňovacího zákona (pouze pro jeho účely) „nezákonným“, čímž zakládá nejen nárok na náhradu škody, ale jak zmíněno, i odškodnění nemajetkové újmy ve smyslu ustanovení § 1, 2 a násl. zákona. Uvedené právo nemá pouze ten (zjednodušeně řečeno), kdo si zahájení trestního stíhání (či vazbu) zavinil sám, ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němu bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo, že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin byl amnestován. Existenci jakýchkoliv shora uvedených skutečností vylučující odpovědností titul (tj. zejména zavinění žalobkyně na zahájení trestního stíhání proti jeho osobě anebo vzetí do vazby), žalovaný ani netvrdil. Odpovědnostní titul představovaný nezákonným „nedůvodným“ trestním stíháním (resp. neoprávněným výkonem vazby) ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1, ustanovení § 7 odst. 1 a ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., je ve věci nepochybně dán. Žalobkyně má proto ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení nárok na náhradu nemajetkové újmy, která jí v souvislosti s trestním stíháním (výkonem vazby) vznikla. V případě odškodnění za nezákonný výkon vazby, se újma na straně poškozeného, ve smyslu již ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR presumuje, tzn.

nemajetkovou újmu v daném případě není potřeba prokazovat. Při stanovení formy a výše odškodnění je třeba vyjít z judikatury Nejvyššího soudu (srov. zejména rozhodnutí ze dne 11.1.2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, či ze dne 31.5.2017, sp. zn. 30 Cdo 914/2011), jež formuje zásadní závěr, že „při úvaze o formě a výši odškodnění v případě nezákonného omezení osobní svobody je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou : 1) povaha trestní věci, 2) celková délka omezení osobní svobody a 3) následky v osobní sféře poškozené osoby. Samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či práva na soukromí a v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby, z čehož pak vychází fakt, že tato újma je presumována. Adekvátním odškodněním je pak podle judikatury Nejvyššího soudu ČR částka v rozmezí 500 až 1 500 Kč za den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne zde uvedené a i případně neuvedené okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje“, zdůrazňuje tedy zásadu finančního odškodnění této nemajetkové újmy, neboť bez dalšího dochází k zásahu do vůbec nejzákladnějších práv jedince, počínaje negací svobody, pohybu a práva na soukromí; konstatování porušení práva se již proto bez dalšího jeví jako nedostatečná forma odškodnění, při současném zohlednění všech individuálních okolností dané věci. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. Cdo 2357/2010 vyplývá, že „při hodnocení následku neoprávněného držení ve vazbě v osobní sféře poškozené osoby, je nutno vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či práva na soukromí a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistotu, úzkost a pot. Navíc je třeba přihlídnout i k dalším individuálním okolnostem jednotlivého případu, jakými mohou být životní podmínky ve vazební věznici, možnost kontaktu poškozené osoby s rodinnými příslušníky a okolím, s tím související porušení práva na rodinný život atd. Popřípadě je třeba zabývat se též dopadem uvalení vazby do profesního života jedince, do jeho společenské pověsti a cti; v tomto ohledu může být popřípadě relevantní i skutečnost, že informace o zatčení a vzetí do vazby byla šířena a za jakých okolností“. „Ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. je zjevným případem normy s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a která tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností“ – viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2535/2011.

8. Soud při stanovení výše zadostiučinění vycházel ze shora nastíněných zákonných kritérií a dospěl k závěru, že žalobkyně byla v trestní věci ohrožena vysokým trestem odnětí svobody (až 15 let), což navyšuje míru stresu, nejistoty a úzkosti, kterou v souvislosti s výkonem vazby zažívala (ostatně toto i tvrdila). Žalobkyně pak ve vazbě strávila 7 měsíců, což je období středního charakteru. Tyto skutečnosti proto spíše hovoří o odškodnění při horní hranici stanovené sazby za den trvání vazby. Pokud jde o zásahy do osobnostních sfér života žalobkyně, žalobkyně v tomto směru tvrdila „toliko zásah do rodinného života“, kdy se nemohla stýkat se svými nezletilými dětmi (dvě nezletilé děti) a byla tak zcela vyloučena z péče o ně, kdy tuto péči musela zajistit jiným způsobem. Soud proto jako logický následek (zásah) výkonu vazby shledal zásah do rodinného života žalobkyně, neboť tato se po dobu víc jak půl roku nemohla stýkat se svými nezletilými dětmi a pečovat o ně, což je samozřejmě nutné hodnotit jako negativní dopad do osobnostních sfér života žalobkyně (nad rámec shora obecně vyjmenovaných – presumovaných), tedy jinak řečeno výkonem vazby došlo k zásahu do základního práva žalobkyně na rodinný život, jež je zakotven v článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Také soud musel přihlídnout k tomu, že žalobkyně je cizí státní příslušnicí, kdy vykonávala vazbu v cizí zemi a neměla po dobu výkonu vazby kontakt se svými nejbližšími a měla samozřejmě i problémy s komunikací se svým okolím, neboť nerozumí českému jazyku, což samozřejmě logickým způsobem navyšovalo její osobní diskomfort a dopady do duševního zdraví. Obecně pak soud shledal, neboť toto je logické a očekávatelné, jak naznačil shora, že výkonem vazby došlo k zásahu do osobnostních sfér

žalobkyně, když tato v důsledku výkonu vazby počala cítit nejistotu a úzkost. Jinak řečeno, pokud se jedná o naplnění následků v osobní sféře, žalobkyni lze dle názoru soudu přiznat toliko naplnění následků, jež by bylo možné označit za „základní“ (bez dalšího omezení osobní svobody dané – zamezení svobody pohybu, zásah do práva na soukromí, rodinného života, nejistota ohledně dalších životních výhledů). Následky jaksi „fakultativní“ (tj. zejm. profesní a společenské dopady, v této souvislosti příp. medializace a její okolnosti, dehonestace) však v případě žalobkyně přítomny evidentně nejsou, žalobkyně jakékoliv výraznější společenské či profesní zásahy ani netvrdila. Soud proto jako adekvátní odškodnění za den trvání vazby s ohledem na popsané okolnosti shledal částku ve výši 1 200 Kč, nikoliv částku 2 000 Kč, jak nárokovala žalobkyně, ani částku ve výši 1 000 Kč, ze které vycházel žalovaný, a to zejména s ohledem na fakt, že žalobkyně byla cizí státní příslušnicí bez jakéhokoliv kontaktu se svými nejbližšími a neznalostí českého jazyka. Žalovaným uvažovaná částka ve výši 1 000 Kč za den trvání vazby je podle názoru soudu nedostatečná a naopak žalobkyni nárokováná částka ve výši 2 000 Kč, přemrštěná, když částka, jež se blíží horní hranici judikaturou doporučené sazby (tj. 1 500 Kč), popř. nad tuto hranici, se poskytuje, jsou-li zásahy do osobnostních sfér většího charakteru (tedy i s následky fakultativními, viz. shora) a také délka výkonu vazby je podstatně delší, než u žalobkyně. Vzhledem k tomu, že žalovaný mimosoudně žalobkyni uhradil částku ve výši 211 000 Kč, představující částku ve výši 1 000 Kč za jeden den výkonu vazby, celkem za 211 dnů vazby, přiznal soud žalobkyni ještě částku ve výši 42 200 Kč, když celkem za 211 dnů výkonu vazby při sazbě 1 200 Kč za den výkonu vazby jí náleží částka 253 200 Kč.

9. Pokud jde o nárok žalobkyně na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za újmu na zdraví v důsledku nezákonně vykonané vazby, resp. nezákonně vedeného trestního stíhání, soud, jak již naznačil shora, přihlédl v rámci odškodnění za nezákonnou vazbu k tomu, že výkonem vazby, mohlo dojít u žalobkyně obecně k „psychické nepohodě“, avšak, aby soud mohl tomuto nároku, v žalobkyni požadované výši vyhovět, bylo na žalobkyni, aby prokázala zejména příčinnou souvislost, že právě v důsledku výkonu vazby u ní došlo ke vzniku újmy na zdraví v psychické oblasti, tedy jinak řečeno, že v příčině s vedeným trestním stíháním u ní vznikly deprese a panické ataky, jak tvrdila. Rovněž bylo na žalobkyni, aby prokázala, že jí požadovaná částka je z tohoto titulu odpovídající, tedy, že nahrazuje újmu, která jí v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání na zdraví vznikla. V tomto rozsahu proto soud žalobkyni poučil podle ustanovení § 118a odst. 3 o.s.ř., aby jí tvrzenou újmu na duševním zdraví v přímé příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí prokázala. Současně byla poučena o následcích nesplnění této výzvy v podobě neunesení břemene důkazního. Jelikož žalobkyně na tuto skutečnost žádným způsobem nereagovala, resp. oznámila, že dané tvrzení prokazovat nebude, kdy soudu založila toliko lékařskou zprávu, avšak v [REDAKCE] jazyce, přičemž, jak jí rovněž soud poučil, bylo na ní, aby tento listinný důkaz založila v jazyce českém, neunesla tak břemeno důkazní. Obecně pak soud uvádí, že žalobce je „pán sporu“, jehož základními procesními povinnostmi jsou povinnost tvrzení a povinnost důkazní, tyto dvě jmenované povinnosti musí splnit, tedy, pokud tvrdí určité skutečnosti, je na něm, aby jím tvrzené skutečnosti i prokázal. Pokud tak neučiní, může to pro něj znamenat možnou prohru ve sporu v podobě neunesení břemene důkazního. Jelikož žalobkyně nedostála své důkazní povinnosti, tedy neprokázala jí tvrzenou újmu na zdraví, zamítl soud tento nárok jako nedůvodný výrokem III. rozsudku.
10. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením 142 odst. 3 o. s. ř., podle něhož i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu, v kontextu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, podle něhož i částečné vyhovění žaloby v podobě částečně přiznané částky na přiměřeném zadostiučinění, je ve svém důsledku plným

úspěchem žalobce ve věci. Žalobce má proto ve vztahu k žalované právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení se skládají z částky 12 400 Kč podle ustanovení § 11 odst. 1, ustanovení § 7 a ustanovení § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (4 úkony právní služby po 3 100 Kč – převzetí věci, sepsání žaloby a 2x účast u jednání) a z náhrady hotových výdajů ve výši 1 200 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1,3 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (4 úkony právní služby po 300 Kč – převzetí věci, sepsání žaloby a 2x účast u jednání), ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč, jež odpovídá nároku na náhradu nemajetkové újmy s z titulu nezákonné vazby, ve které byla žalobkyně úspěšná a z daně z přidané hodnoty ve výši 2 856 Kč (21%), již je právní zástupce žalobkyně plátcem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

Praha 21. listopadu 2018

Mgr. Tereza Jachura Maříková v.r.
soudkyně